

[Rasmussen (Gylling).]

her i København, gav man Udtryk for, at man haaber og tror paa, at der inden længe skulde være Mulighed for en mere naturlig Anbringelse af de ledige Penge, nemlig gennem Udlaan til Erhvervslivet, saa det har man ogsaa Lov til at regne med.

Vi vil overveje de Ændringer, der kan være rimelige i denne Paragraf, i det Udvalg, som jeg forstaar skal nedsættes, men kan altsaa i det store og hele anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse her i Tinget.

Søren Olesen: Det lader jo til, at der fra de fleste Sider er Tilslutning til dette Lovforslag. Fra Retsforbundets Side er vi ikke slet saa begejstrede for det som de ærede Medlemmer fra de andre Partier. Ifølge de Oplysninger, der blev givet af den højtærede Finansminister ved Fremsettelsen, er der indtil den 15. Maj ved de tidligere Love blevet bundet et Beløb paa 2 175 Mill. Kr. Det giver jo en Renteudgift for Staten paa ca. 40 Mill. Kr. aarligt, saa vidt jeg kan skønne. Det er ikke noget helt ringe Beløb, og derfor kan der være Grund til at undersøge, hvem dette Beløb kommer til Gode. Jeg synes nærmest, det maa betegnes som en Slags Socialhjælp til Kapitalen, og det burde i Grunden konteres saaledes, for der er jo ikke Tale om egentlig Laantagning; Staten mangler ikke Penge og optager jo ikke her virkelige Laan. Saa kunde man derefter spørge, hvilken Kreds af Personer det er, som modtager denne Hjælp, og man kan have en begrundet Formodning om, at det ikke er den Kreds af Personer, som ellers falder inden for Sociallovens Rammer. Det er næppe de arbejdsløse eller Invalidere eller Aldersrentenydere eller Smaalandbrugere eller Smaahaandværkere; ja, det er vel heller ikke sandsynligt, at det er Arbejdere eller Tjenestemænd, da de jo heller ikke har haft særlig Vanskelighed i Tiden med at faa deres ledige Penge anbragt. Man maa derfor snarere tænke, at det er den Kreds af Befolkningen, som har haft Fordel af Krigen og derved har faaet en Del Penge i Hænde, som den øvrige Befolkning har maattet betale, og det har ogsaa vist sig ved, at største Delen af Befolkningen er blevet forarmet i den Tid, der er gaaet; man kan ikke se bort fra, at der ogsaa iblandt dem kan være Rigsdagsmænd og Ministre. Det er derfor et Spørgsmaal, om disse Personer er berettigede til at oppebære en saadan Hjælp fra Statens Side. Det er jo saadan, at medens ellers Misbrug af den Hjælp, der gives efter Socialloven, straffes ret haardt, har man

her endda givet Skattefrihed for Spareobligationernes Vedkommende. Hvordan man vil forsvare dette over for den Del af Befolkningen, der er ramt af Krigens Følger, ved jeg ikke, og det undrer mig meget, at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen kunde give Tilslutning til en Forlængelse af denne Lov. Men for at faa Forholdet nærmere belyst vil jeg gerne bede den højtærede Finansminister om at oplyse her i det høje Ting, hvilke Samfundsklasser og Erhverv der særlig har tegnet disse forskellige Arter af Statspapirer, Statsobligationer og Statsgældsbeviser, Skatkammerbeviser og Spareobligationer. Derved vilde man jo faa lidt Oplysning om, hvilke Kredse af Befolkningen det er, der oppebærer dette Tilskud paa ca. 40 Mill. Kr. aarligt fra Staten.

Hvad i øvrigt Problemet de ledige Penge angaar, er det muligt, de kunde skaffes ud af Verden paa anden Maade, at de kunde optages, om jeg saa maa sige, til andet Formaal. Den højtærede Finansminister oplyste, at de ledige Penge efter 5. Maj muligvis var fremkommet dels ved et Eksportoverskud paa 124 Mill. Kr., altsaa hvad en konservativ Opfattelse kalder en gunstig Handelsbalance, og dels ved 200 Mill. Kr.s Underskud paa Statsregnskabet. Jeg synes, der er begrundet Haab om, at disse Penge da kunde uskadeliggøres paa en anden Maade. Vi maa jo haabe, at der snart kommer Varer til Landet, at den højtærede Handelsminister vil gøre, hvad der kan gøres for at skaffe Varer til Landet og dermed virkeliggøre en Del af Venstres Valgløfter. Paa den Maade vilde de 124 Mill. Kr. hurtigt forsvinde, uden at der vilde komme nye senere. Endvidere vil det heller ikke være af Vejen, om der tilstræbes Balance mellem Statens Indtægter og Udgifter, for det kan jo ikke være Meningen, at man vedblivende vil dække Underskuddet ved at trække paa Nationalbanken.

For mig at se kunde det derfor se ud, som om det foreliggende Lovforslag ret hurtigt kunde blive overflødigt, og der vil jeg ogsaa gerne henvide til det, som det ærede Medlem Hr. Himmelstrup pegede paa, at naar Banker og Sparekasser skulde have Lov til at købe de 5-aarige Obligationer, var det begrundet med, at ellers fik man dem ikke afsat. Hvis der ikke er mere Trang til dem, skulde der ikke være saa megen Grund til at forlænge Loven. Og de hidtil bundne Beløb vil jo ogsaa temmelig sikkert kunne afvikles, som der blev peget paa af det ærede Medlem Hr. V. Buhl, ved den saakaldte Eengangsskat, hvorom jo de højtærede Ministre, Statsministeren og Finans-